

[Carl P. Jensen.]

kommissionen, som boligministeren følger, har haft meget små sko på. Boligtilsynet vil nok kunne give visse påbud, men vil dog ikke kunne pålægge en ejer at udføre foranstaltninger til en større samlet håndværkerudgift inden for en 5 års periode end den, der kan afholdes inden for 20 pct. af ejendommens årsleje. Hvis man her regner med en ejendom med 10 lejemål à 900 kr. om året, svarer det til en samlet udgift på ca. 1 800 kr. Jeg vil tro, at i tilfælde, hvor tilsynet agter at give påbud om afhjælpning af mangler, vil der allerede være tale om alvorlige mangler; og hvorvidt disse kan udbedres for 1 800 kr. i en ejendom med 10 lejemål, turde være tvivlsomt. Det drejer sig her om et beløb, der svarer til det, der i løbet af 2 år afsættes til indvendig vedligeholdelse af lejlighederne. Jeg vil derfor gerne se lidt nærmere på denne bestemmelse, og måske kan vi også se på § 9, der omhandler tilsynets overvågen af, at visse opstillede mindstekrav er opfyldt.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg med hensyn til sammensætningen af de 2 boligtilsynsråd, der skal oprettes henholdsvis for østre og vestre landsretskreds, naturligvis ikke kan have noget at indvende imod, at der skal være en læge som formand, og jeg har heller ikke noget at indvende imod, at det bliver den nuværende medicinaldirektør, der tilmed har været medlem af kommissionen, som bliver formand for rådet for østre landsretskreds, men jeg har svært ved at se, hvorfor en medicinaldirektør skal være født formand for dette boligtilsynsråd, medens det for vestre landsretskreds' vedkommende bare er en udtalt forudsætning, at formanden skal være en læge med bolig-hygienisk sagskundskab. Med al respekt for det høje embede som medicinaldirektør behøver der vel ikke at være en sådan medfødt indsigt hos embedets indehaver også ved fremtidige besættelser. Jeg erkender, at det er en detalje, men den støder i hvert fald min principielle indstilling.

Saneringslovforslagene tager for så vidt håndfast på problemet om saneringens forudsætning. Det er jo klart udtalt, at der skal skaffes erstatningsboliger til de saneringsramte. Kapitel VII i lovforslaget om sanering af usunde boliger tager hele dette problem op og anviser tilsyneladende også

acceptable udveje for de saneringsramte såsom adgang for kommunen til at betale lejetilskud eller boligandel og yde særlige huslejetilskud over en 5-årig periode, tilskud, der kan aftrappes, indtil den saneringsramtes økonomi har tilpasset sig de nye forhold.

I den nye lov om boligbyggeri, der træder i kraft den 1. april i år, er der i § 24 en særlig bestemmelse om, at der kan ydes statslån til boligbyggeri for saneringsramte, en bestemmelse, der tilmed giver mulighed for at yde lån til opførelse af erstatningslejligheder, selv om de, som det siges, opføres i en anden kommune end den, hvori saneringen finder sted. Det er denne tankegang, der er videreført i saneringsforslagets §§ 34 og 35, hvorefter der kan oprettes kommunale samarbejdsudvalg med det formål at tilvejebringe de nødvendige erstatningslejligheder. Men alligevel løses dette problem ikke herved. Hovedparten af de saneringsmodne lejligheder findes som bekendt i Københavns kommune. Her har man hidtil foretaget den mest omfattende sanering, og de ca. 3 000 lejligheder, det drejer sig om, repræsenterer vel nok en betydelig indsats, men det er langtfra tilstrækkeligt og slet ikke tilfredsstillende set ud fra et kommunalt synspunkt. Såvel Københavns overborgmester som borgmester Julius Hansen har gang på gang givet udtryk for, at forholdene har vanskeliggjort løsningen af de allerede planlagte saneringsopgaver, og at man har langt igen. Jeg tror derfor, at man i København ser hen til den lov, vi nu skal søge gennemført, fordi den påkalder initiativ og samarbejde også med grundejerne og åbner mulighed for økonomisk støtte til grundejer og til lejer.

Alligevel må jeg dryppe en dråbe malurt i det bæger, vi her har fået på bordet. Grænsen for den saneringsindsats, Københavns kommune kan yde, sættes jo af helt andre faktorer end samarbejdet mellem kommune og grundejer og støtten til saneringsramte; den sættes simpelt hen af de forhåndenværende muligheder for at fremskaffe erstatningsboliger, og alle ved jo, at Københavns kommune i den henseende er ude for et meget stærkt pres, også når det drejer sig om at få bygget andet end beboelseslejligheder på de arealer, der bliver frigivet ved saneringen. Men bortset derfra